

& Crassam, etiam super dicta transactione. Contendit nunc dicta Crassa, non amplius agendum esse de dicta transactione propterea, quod Hospitalis, & Belisomius actum ipsi transactioni contrarium fecerunt. Nam (inquit Crassa) & si in ipsa transactione conuenit fuit, quod lata per Senatum sententia, non licet partibus amplius litigare, immo pars, ad cuius favorem lata fuisse sententia deberet illi renuntiare, & bona ipsi Crassa relaxare, atamen utraque pars item voluit prosequi. Et consequenter assertur partes ipsas per hos actus, sive conventioni contrarios ab ea recessisse ei & renuntiassse. Queritur quid iuris?

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X X X I .

Respondendum videbatur, ex docte & acute excitatis in motu per illustri D. Senatori Acerbo censeri renuntiandum dicta transactioni per actum prosecutio-
ni. l. si filius, ff. de mino. Dum alijs per Baldum ibi allegaris, & per glo. in l. quæ sit. §. vlt. ff. de adulterijs. Nam (sic legitur in motu) per tacitum consensum suis exceptionibus quis renuntiat, negligendo eas apponere, vt notat Iason in l. si aduersa. num. 2. C. de transactio-
ni. Et accedit (hac liceat mihi motu addere) quod in spece respondit Craueta in conf. 592. no. 52. lib. 4. & in conf. 949. no. 16. lib. 5. post Brunum in conf. 95. nu.
5. Cum dixit facientem actum contrarium transactioni nulli censeri renuntiare.

Ceterum, re ipsa diligentius persensa ac examina-
ta contrarium verius mihi videatur, quod scilicet nec il lustres Domini Hospitalarij & Belisomius, actum aliquem contractioni contrarium commiserint, quo dici possit eos ab ipsa transactione recessisse eique renun-
tiasse. Hæc veritas satis facile his demonstratur ratio-
nibus & argumentis.

Primo in me mouet ratio, quod non verificatur pre-
suppositum illud in motu relatum; nempe latam fuisse sententiam ab Excellentissimo Senatu, qua ad fauorem Crassa tota definita dicatur controversia, ut ei relaxari debuerint bona in transactione scripta. Hoc sane presuppositum non verificatur, quia Senatus Crassam esse creditricem Varesini, & ob id ei relaxari debere bona ab eo viente posse, & nunc peruen-
ta ad Hospitalis eius hærede, sed declarauit solūmodo lenientiam latam ex consilio doctoris Folperi esse nullam, sicuti & alia ordinatione, & declaratione faceta eodem anno 1602. die 27. Iunij, censuit idem Se-
natus executionem a Capitaneo iustitia nullam & cir-
cumscriptam esse, atque ita Senatus solum reposuit partes in suo primæ statu, in quo erant ante senten-
tiam Folperi, sicuti satis manifestum est; Nec alter facere poterat Senatus, quia sententia Folperi nulla, nullius Crassæ acquirere, & tribuere potuit; Cum
sententia nulla & sententia nomen non habet, l. 4. §. condenatum, ff. de re iudicata, & Clemē. Pastoralis de sententia, & re iudicata, & multis similibus comprobatur Ri-
pa in dicto §. condenatum, num. 3. qui nu. 4. subiungit, quod iudex, qui nulliter iudicavit, non dicitur iudi-
casse, l. 1. §. vlt. ff. quod quisque iuris; Ex quo sequitur, Senatum Excellentissimum, sua illa prima ordinatio-
ne sensisse sublata sententia illa nulliter lata, ex consilio doctoris Folperi causam reuerti debere ad iudicem
ordinarium, qui adhuc iudex permanisse diceba-
tur ipsius causa, sicuti scribunt per multi à me conge-

sti in ib. 1. de arbitrijs iudicium. q. 67. n. 2. vbi nu. 8. post Bartolum, & alios scripti, pro eadem causa adi-
etiam posse iudicem superiorum, qui non solum cognoscet, & iudicet de nullitate iam latæ sententia ab ordi-
nario, sed etiam super meritum causa principalis: Quæ admodum si cognoscere & iudicare vult ipse Sena-
tus cōsensu partium dum prædicta sua ordinatione su-
perioris anni 1602. die 27. Iunij declarauit, eligendum
esse Senatorem, coram quo partes contendentes dedu-
cant iura sua, sicuti postmodum electus fuit per illus-
tris D. Senator Acerbus, cur idem Senatus literas de-
dit, ut de iuribus partium cognoscat, & facto verbo in
Senatus iustitiam faciat. Ex quibus constat Crassam ha-
cenus non obtinuisse sententiam, qua sit declaratum
se veram creditricem dicti quondam Varesini. Cum
itaque presuppositum factum in motu, non sit veri-
ficatum, cessat argumentum in eis deductum.

Secundo admisso citra veri præjudicium, quod Cras-
sa obtinuerit sententiam, qua sit pronuntiatum, se cre-
ditricem dicti Varesini attamen nec Hospitalarij, nec
Belisomius dicuntur fecisse aliquem actum transac-
tionei contrarium. Nam is non dicitur facere actum re-
pugnanteum præcedenti actui, & dispositioni, quando
contra suum aduersarium se defendit. Ita in specie re-
spondit Beroius in conf. 14. in fine libro tertio. Por-
rò in calu hoc nostro, constat ex quarto transactionis
capite, conuectum fuisse, quod si contigisset, Cras-
sa obtinere pro se à Senatu sententiam (intelligendam est, ex deductis in præcedenti arguento de ten-
tentia in merito causa), quod ipsa Crassa non affecisset
aliqua molestia ipsos Hospitalarios, & Belisomium,
sed quod ageret contra alios occupantes honorum præ-
dicti Varesini, eiusque debitores. Si ergo Hospitalarij,
& Belisomius vexauit Crassam executuo præcepto à
Capitaneo iustitia obtento, si etiam eiusdem Crassæ
præcibus Senatu portæ & vocati fuerint in causa, di-
ci nulla ratione potest, quod ipsi actum aliquem trans-
actioni contrarium fecerint. Immo potius eius (vt ita
dicam) conservatum, dando operam ferri sententia,
qua lata locus est, conuentionibus scriptis in ipsa tra-
nsactione, pro una vel altera partium. Et propter ea (vt
dixi) non est dicendum, Hospitalarios voluisse renun-
tiare ipsi transactioni, id quod confirmatur etiam, ex
egregia decisione Rota in decisi. 63. propè finem, ver.
præterea licet, tñ. de appell in nouis, dum decidit pa-
tētum, si qui potest habere diuersum finem non intel-
ligit factam renuntiationem, de qua clare apparere de-
bet. Et recte quidem, quia renuntiatio non præsumi-
tur, quando alia quævis capi potest conjectura, ut post
alios respondit Craueta in conf. 678. nu. 9. in conf. 624.
nu. 16. in conf. 678. nu. 9. lib. 4.

Tertio uel ex eo comprobantur prædicta, quod cū
Hospitalarij, & Belisomius aduerint Senatum peten-
tes declarari nullum illud præceptum executuum à
Capitaneo iustitia concessum Crassæ & ab execu-
tione et molestia desisti, dici non potest fecisse actum trans-
actioni contrarium; sicuti simili in casu dicimus, quod
si is, qui appellauit a sententia contra se lata, adiuit in
dicem à quo appellationem interpolauit, ut desistat ab
executione illius sententia à se lata, non dicitur fecisse
actum appellationi contrarium, ca. cum teneamus,
de appella. et ibidem Francus, nu. 3. 4. & 5. et idem in
cap. sollicitudinem, nu. 13. eo. tit. et alios referit ac sequi-
tur Socin. senior in conf. 21. num. 3. 4. et 5. lib. quartu.
Itaque Hospitalarij, et Belisomius petendo desisti ab
executione contra bona sua, dicuntur petuisse id quod
contineatur in quarto capite transactionis, atque ita fe-
cisse actum ei conformem, et consentaneum, non au-
tem contrarium transactioni.

Quarto confirmantur prædicta ex eo, quod Hospi-
talaris, et Belisomius non modo non fecerunt actum
aliquem

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X X X I I .

Vod docte, & acutè admodum respo-
dit eruditissimus Viaranus olim au-
ditor meus diligentissimus, & mihi
summopere probatur nempe Magni
ficium Dominum Peregrinum Vio-
letum non solum non teneri nume-
rare residuum promissæ & nondum soluta dotis: sed
etiam iam numeratam repete, cum euenerit casus re-
stituenda dotis ob mortem tam Domina Hieronymæ
filia dicta domino Hieronymæ ac etiam filia dicto
rum Dom. Andreæ & Hieronymæ. Et quidem quod
ad partem illam dotis nondum soluta, res latis clara
est, cum recepta sit, & vera illa doctorum sententia, qui
scripserunt & opinionem illam Mutini antiqui glossa-
toris in l. dos à patre C. soluto matr. quæ secundum alt.
quos dicitur vñ, & consuetudine approbata, locum
non habere in dote promissa nondum soluta. Ita sanè
Baldus Nouellus in tract. de dote in sexta parte priuileg.
16. numero quinto, versi. & ex prædictis, & in leg.
post dotem numero 30. ff. soluto. matr. & ibidem Her-
culanus numero 38. & Antonius ab Alexandro, quos
refert, & probat Socinus iunior in conf. 14. num. 21.
& 22. lib. 3. & in rub. ff. soluto. matr. num. 50. & 51.
Antonius Capicus in decisi. 176. column. penul. Tho-
bias Nonius in conf. 48. numero 9. & numero 16. ver-
siculo tertio, & vltimò, qui testatur, doctores ferè om-
nes Perusinos ita aliquando respondisse Phanucus in
tractat. de lucro dötis in glo. 11. numero 6. in fine Io.
Petrus surdus in consilio 206. numero 29. libro secun-
do, & Cephalus in consilio 709. numero 17. libro quin-
to, qui subscriptis meo responso in consilio 238. libro
tertio vbi numero 30. secutus, & ipse sum opinionem
hanc.

Quod verò ad partem illam & dotis iam solutam &
numeratam Do. Andreæ marito, quod restituì debeat
dicto Domino Peregrino vel ea ratione dicendum est:
quia stipulatus est ipse D. Peregrinus dotem, eueni-
te casu restitutionis, sibi reddi, vel ei, cui de iure. Pri-
mo ergo Domino Peregrino, qui sibi ante omnia præ-
uidere voluit, restituì debet, sicuti in specie affirmant
Bart. in l. vxorem. §. testamento de leg. 3. Bald. in cons.
307. De iure communii libro 4. Imola in l. post dotem
nu. 15. & ff. soluto. matr. Ancharanus in cons. 365. nu.
11. Salicetus in l. auia. col. 4. vers. quarto quinto, & col.
5. versi. ego puto. C. de iure dotum Castræ. in l. eum,
qui ita. §. vlt. num. de verb. oblig. Alex. in cons. 24. col.
2. versi. quod autem dictus lib. 1. & in conf. 139. col. 2.
versi. sed præmissis lib. 2. Crotthus in conf. 95. nu. 9. lib.
1. Ruinus in conf. 168. nu. 16. conf. 171. nu. 8. in conf.
286. nu. 8. lib. 2. & in conf. 157. n. 1. lib. 5. Cephalus
in consilio 709. nume. 24. lib. 5. & Rolandus in cons.
68. nume. 38. lib. 1. qui idem esse dixerunt, quando pa-
ter stipulatus est copu latiuè, nempe dotem reddi sibi,
& filia.

Præterea nostro in casu constat iam deceisisse om-
nes nempe D. Hieronyma filia D. Peregrini D. An-
dreæ eiusdem generum, & demum Lucretiam filia.
3 Quo casu stipulatio & illa dotis restituenda ipsi Dom.
Peregrino, vel ei cui de iure &c. operatur ut omnia
ipsi D. Peregrino restituì debeat dō illa iam numerata.
Nā hic cessat non illa sumpta ab æquitate, quæ alicui
suedat & dotem remanere debere apud maritum, vxo-
rem, & filios, æquitas hanc, quæ suaderet, vt filius
5 & succedat matri in dote, quæ eius est proprium
L patri-

patrimonium. l. tertias, sed virtutis de mino. 25. annis. ac etiam æquitas illa respectu mariti, virtutine re possit onera matrimonij iuxta l. pro oneribus. ff. de iure dotum cum similibus, cessat sanc. ratio hæc illis vita functis, & consequenter ad patrem † dotantem reuerti debet.

7 Præterea accedit, quod extinta persona, † quæ est causa immediata priuilegij, dicitur etiam extinctum priuilegium, quemadmodum latissimè tradit. Tira quellus in tracta, quod cessante causa, cessa effectus, in prima parte, numero ducentesimo decimo. & melius, numero ducentesimo decimo septimo.

Porrò causa priuilegij seu consuetudinis, ex opinio ne Martini quod dos † remaneat apud filios, est ipso rum filiorum persona, ergo filii vita functis dos restituvi debet patri dotanti. Et hac quidem ratione motus ita in specie docuit Baldus in authen. sed eti quis in prima lectura, columna ultima, vers. facit, quod post libro secundo, qui refert Neuizan, in consil. 45. num. 9. idem sensisse.

S V M M A R I V M .

- 3 Feudum Mirandula, & concordia esse antiquum ac dignitatis.
- 2 Feudum Principatus esse indiuiduum.
- 3 Accrescendi ius habere locum in feudo indiuiduo.
- 4 Feudum indiuiduum admittere ius accrescendi.
- 5 Vasallum non tenere petere renouationem inuestituræ cum succedit iure accrescendi.
- 6 Inuestituræ renouatione feudatario non esse necessariam in feudo indiuiduo.
- 7 Inuestituræ renouationem ac iuramenti fidelitatis esse necessariam in feudo diuiduo, & nouo.
- 8 Inuestituræ renouationem non habere locum in feudo antiquo, suscepito pro se & descendantibus.
- 9 Inuestituræ renouationem succedenti in feudo iure accrescendi non esse necessariam, nisi ex consilio.
- 10 Vasallum priuatum habere annum & diem ad inuestituræ renouationem.
- 11 Voluntatem colligi etiam ex actu nullo.
- 12 Caducitat non esse locum sine dolo.
- 13 Dolum in Princeps non presumi.
- 14 Caducitat moram posse purgari.
- 15 Vasallum posse excusari à caducitate & mora antequam in ius vocetur.
- 16 Moram purgationem admitti ante item cæptam.
- 17 Vasallum lapsi tempore legitimo, adhuc intra modicum tempus arbitrio iudicis, posse petere inuestituræ renouationem.
- 18 Moram posse purgari intra modicum tempus arbitrio iudicis.
- 19 Vasallum non priuari feudo sine dolo, & contemptu.
- 20 Vasallum non priuari feudo ob non petitam inuestituram renouationem, nisi contemptu id omiserit.
- 21 Principem munificum non debere vasallum priuare feudo, qui non ex contemptu, & sine dolo, omisit petere renouari inuestituram.

Initium à Domino.

C O N S I L I U M M C X X X I I I .

Per multæ sunt, mea quidem sententia rationes, & argumenta, quibus iure optimo pronuntiandum, & declarandum est, illustrissimum, atque Excellentissimum D.D. Alexandru Mirandula & Concordia Principem in aliquam caducitatis pñnam non incidisse, & si intra à jure præstitutum tempus, vt sua Excellentissima, impingitur, non petuerit à Sacra Cæsarea Maiestate, renouationem inuestituræ propterea quod, mortuo Illustrissimo, & Excellentissimo Princepe Federico fratre successerit in ipso principatu feudo, Imperialis Cameræ.

Primi ea vrgit ratio, quod hoc feudum † est antiquum, vt indiuiduo hoc de feudo responderunt Alex. in consilio 30. numero quarto, versicu. Sed præmissis libro primo, & Guidus Pancirolus in consilio primo numero octavo, versic. prædictis tamen non obstantibus, à quo hacin parte non diffensi in consilio 40. numero primo, libro quinto, & si in reliquis aliter ac ille respondi. Est etiam hoc feudum † dignitatis, nem pè Principatus, & consequenter sui natura indiuiduum quemadmodum affirmarunt idem Alexander in dicto consilio 30. numero 18. Parisius in consilio 10. numero 10, libro primo, & Pancirolus in dicto consilio primo, numero 22. In feudo autem antiquo locus est iure accrescendi, sicuti scribunt Baldus in authen. si quas ruinas. C. de sacro sanct. Eccles. in l. vñica numero 32. C. quando non peten. partes, & in leg. prima, numero 53. C. de Cad. tollen. Socinus Senior in consilio 66. numero 12. libro tertio. Decius in consilio 53. Parisius in consilio sexto, & in consilio 13. numero 7. libro 1. & in consilio 13. numero 57. libro 2. Curtius junior in tract. de feudis, in secunda particula secundæ partis principalis nu. 74. Schraderus in tract. feudorum, parte septima cap. 1. num. 7. Et hoc feudo Mirandula sic affirmavit Alex. in dicto consili. 30. numero 7. lib. 1. In feudo etiam in diuiduo locum habere ius † accrescendi scribit idem Schraderus in dicto cap. primo numero 2. versi. Nono, hæc conclusio, post Belusiu, Isermam Baldum, Afflictum, & alios nonnullos, inter quos refert & Alexandrum in dicto consili. 30. nu. 18. libro 1. qui sic de hoc feudo Mirandula respondit. Porrò quædo vasallus per ius accrescendi succedit in feudo non tenetur petere † renouationem inuestitura. Ita Isernia, Aluarottus, Praepositus, & Afflictus in capit. primo. §. & si res per quos fiat inuestitura Baldus in consilio 30. numero 9. libro primo. Decius in consilio 144. numero sexto Ruinus in consilio 150. numero 11. libro primo. Jacobinus de sancto Georgio in inuestitura feudali, in verbo. Et cum pacto numero 90. Crauettæ, in consilio 965. numero 8. versi. inde fit, libro quinto Schraderus in tractat. feudorum in parte sexta capitulo primo, numero 10. Hartubus Pistor in li. 2. questionum. quæst. 47. numero 13. in secunda parte & Rosenthalus in tractat. iuris feudalis capitulo. sexto conclus. 34. in littera. E. Hec repugnat quod obiectatur in motu ex Schradero in dicto capitulo 1. numero, quinto, & Rosenthalo in dicto cap. 6. conclus. 33. numero 1. septimo, quod quando † secundogenitus succedit primogenito, & si est in inuestitura vocatus, renouationem petere debet, & iurare fidelitatem, quia nec parsen feudi ante habuit, nec pro parte eius feudi iurauit. Nam responderunt, Rosenthalum loqui in feudo nouo & diuiduo, sicuti ipse metuens ibidem in lit-

Consilium MCXXXIII.

62

in litera. C. dum allegat. Nicolaum Mozzium, quem non impugnat, & iam diximus, quod quando feudum † est antiquum suscepsum prole, & descendantibus, vel successoribus, necessaria non est alia renouatio inuestitura, nec alio iuramento fidelitatis. Cum potentia, & si non actu iam fuerit vasallus mediis illius pri- mi inuestiti.

Non etiam repugnat quod scripsit. Clarus in §. feu- dum q. 46. propè finem, cum dixit, quod ipse consule- ret, succedentem per ius accrescendi in portione So- cij recognoscere dominum & ab eo petere † inuesti- turam, quia respōdetur, loqui aduersus receptam alio- rum opinionem, sicuti supra demonstravimus. Et ipse Clarus recte præber Consilium ad uitandam omnem controvësiam. Præterea respondet, Clarum admittere, quod in omnem casum vasallus, hoc casu excul- tur à pena caducitatis, & si inuestitura renouatio- nem non petij, ut dicemus infra.

Secundò, admisso citra veri præiudicium, quod præ-

fatus Excellentissimus Dominus Princeps Alexander teneat patre inuestituræ renouationem dicimus, eum petijisse intra annum & mensem, quod tempus à 3 lege præstitutum est vasallo † armata militia, cap. 1. quo tempore miles vasallus. Et ibidem scribunt Iser- nia num. 7. Baldus, & Aluar. num. 2. Praep. num. 4. & Afflictus num. Curtius junior in tract. feudu- rum, in quarta parte principali num. 48. Iulius Clarus in §. feudum. q. 49. column. 2. versic. intellige tamen Schraderus in tract. feudorum in sexta parte capit. 2. num. 73. Quod vero Excellentissimus D. Princeps Mi- randula dicatur miles, probant. l. 1. §. miles. ff. de re mi- lita. & l. 2. C. de domest. & protec. lib. 12. quibus ad- ducti scribunt interpres nostri, priuilegia tributa mi- litibus censeri concessa etiam Principibus. Ita sane Baldus in l. præcibus nu. 30. C. de impub. & alijs subit. cum dixit, priuilegia quæ in successionibus data sunt militibus, etiam Principibus competere, & Baldum se- cuti sunt eodem in loco lason. nu. 12. & Claudius Sey- sellius nu. 7. & egregie doctissimus Zasius, cuius aucto- ritas apud Germanos maximi ponderis esse iure debet. Zasius in quam in consil. 1. nu. 36. & 38. lib. 1. qui respondit, priuilegium concessum militibus, vt liceat de hereditate inter se pacisci ex l. licet. C. de pacis, cē- feri etiam concessum Principibus. Et cum Zasio de eadem facti specie interrogatus respondit Decius in consil. 51. nu. 3. quos & ego secutus sum in consil. 1. nu. 152. & num. 153. lib. 1. & in claris his terminis, quod 9 Princeps † vasallus alterius Principis habeat annum & mensem ad perendum renouationem inuestituræ affirmant Marinus Freccia in tract. de sub feudi lib. 3. differentia 45. & Mozzius in tract. de feudi tit. De substantia feudi, & magis in specie ad excusandum va- salum a pena caducitatis admittit Rosenthalus in tra- cta. de feudi cap. 6. conclus. 30. nu. 8. qui ad rem hanc amnino uidendum est.

Tertio, admisso citra veri præiudicium, quod Ex- cellentissimus Dominus Princeps Mirandula petere debuerit inuestitura renouationem intra annum, & diem, quemadmodum intra huiusmodi temporis 10 spaciū tenentur vasalli † homines priuati, iuxta cap. 1. in principio, quæ fuit prima, cau. benef. amittit. dicimus ipsum D. Princepem intra hoc tempus satis petijisse cum statim mortuo fratre litteras dederit. Sacra Maiestati Cæsarea, quibus significavit, fratrem feudi possessorum vita esse functum, sive paratum esse fa- cere, & præstare sua Maiestati obedientiam & fidelita- tem, ac ea omnia, ad quæ iure tenetur, quod nil aliud est, quæ inuestitura renouatione accipere, si iure suffici- pere debet. His sanè litteris, & verbis ostendit præfatus Do. Princeps, nolle se subtrahere ab obedientia, fide- liitate, & seruitio sua sacra Maiestatis; illamque nul- latus Duodecimus.

la ratione & modo contentum, quæ ratio est preci- pua, qua legi laicitiæ est, vasallum in feudo succe- dentem petere intra annum, & diem, vel men- sem inuestituā renouationem; sicuti scribunt omnes in dicto capitulo primo, quo tempore miles, & in dicto cap. primo. Quæ fuit prima causa benef. amittit. Et ean- dem bonam fidem & voluntatem erga ipsam Cæsaream Maiestatem patefecit prædictus dom. Princeps, qui superstite adhuc fratre curauit præstare fidelitatis iuramentum suæ Maiestati, mediante eius procuratore Bartholelo: & licet non placuerit ipsi Maiestati recipere tunc hoc oblatum iuramentum, attamen nō inde fit, quin ex eo actu constet de bona dom. Princepi- tis voluntate: Cum etiam actus nullus † ostendat a- gentis voluntatem, vt tradunt Bartolus in l. vltima, in fine, ff. de rebus eorum, Decius in consil. 17. in prin- cipio, & in consilio 176. numero secundo. & alijs com- probauit in commentarijs, de præsumptionibus lib. 4. præsump. 173. nu. 3. 1.

Quartò, admisso quoque citra veri præiudicium, præfatum Excellentissimum do. Princepem Alexander non petijisse intra annum & mensem, inuestitura renouationem, adhuc credimus, nullam aduersus eum cauifatam esse caducitatem. Si quidem, 12 vt caducitati † locus sit, ob inuestituræ renouationem non petitam intra præstitutum à iure tempus, requiri- tur, quod vasallus ipse dolo distulerit petere, vt se, su- biectione domini directe subtraheret, sicuti probant cap. primo, §. vlt. de probiti feudi aliena. per Lotha- ibi, si vasallus non dolose, vbi Baldus nu. 1. Aluarous, numero primos. Afflictus num. 4. Aluarotus in cap. 1. in principio, numero quarto. Quo tempore miles, De- cius in consilio 144. numero sexto, Socinus junior in consilio 115. numero decimoquarto, libro secundo. Schraderus in tract. feudorum, in sexta parte capit. 2. numero 56. Rolandus in consilio 40. numero 16. li- bro tertio, qui alios refert, & Rosenthalus in tractatu de feudi, cap. 6. conclusio. 56. numero primo, vbi, nu- mero 5. dixit, se aliquoties vidisse in Camera Imperia- li iudicatum. Porrò in casu hoc nostro, præfatum do. Princepem dolo caruisse, vel ex eo primum constat, quod (vt diximus supra) statim mortuo fratre, dedit litteras sacra Cæsarea Maiestati, quibus certiorem eam fecit, vita functum esse fratrem, & se loco fratris suc- cedentem promptum paratumque esse ad præstandū obedientiam & fidelitatem ac ea omnia quæ iure præ- stare debet. His sanè litteris, & verbis ostendit. Hic actus omnem dolum ab- fuisse abesseque a præfato Princepe ostendit. Si enim D. Princeps dolum committere voluisse, litteras non scripisset, sed mortem fratris tacuisse, & paulatim ab ea obedientia & fidelitate erga Maiestatem Cæsaream se subtraxisset. Non ergo dolus præsumitur. Et qui- dem hoc maxime procedit in † Princepe, in quo dolus, nec fraus præsumitur. Cum bona fide omnia face- re credatur, vt respondit Bero. in consil. 76. nume. 71. lib. 1. & in consil. 138. nu. 10. lib. 3. quem secutus sum in Commentarijs de præsumptionibus lib. 6. præsum- ptio. 3. num. 29.

Quintò, admisso pariter citra veri præiudicium, quod præfatus Cancellerius D. Princepis non petierit renouationem inuestitura intra annum & diem vel men- sem, adhuc dicendum est, non incidisse in aliquam pè nam caducitatis. Nam ex quo priuquam hac de cau- sa, non petita scilicet inuestitura intra annum & diem, vel mensem, non fuit in ius vocatus à Cæsarea Mai- estate, requisiuit ipsius inuestitura renouationem, dici- 14 tur purgaſte moram, & quam sic purgare posse vasal- lum affirmat in specie Afflictus in cap. primo, nu. 15. in fine, quo tempore miles, qui dixit, hoc esse iustum, & rationi consentaneum. Et Afflictum secutus est So- cinus junior in consil. 115. num. 2. lib. 2. qui eiusdem

L 2 opinio-